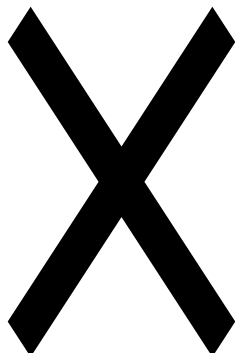

MAICA DOMNULUI ÎN EVLAVIA CREDINCIOȘILOR

La data de 15 august a fiecărui an, Sfânta noastră Biserică a rânduit, ca zi de mare sărbătoare, pomenirea Adormirii Maicii Domnului, mutarea din această lume pământească a Fecioarei Maria, Maica lui Dumnezeu. Pentru a sublinia importanța acestei sărbători, s-au rânduit și 14 zile de post înaintea acestei sărbători a creștinătății, care arată asceza și înfrânarea credincioșilor, în vederea participării la acest important eveniment al creștinătății. Cele patru Sfinte Evanghelii nu dau prea multe amănunte despre viața Sfintei Fecioare Maria, și mai ales despre nașterea și copilăria ei, aceasta explicându-se prin faptul că figura centrală a Noului Testament este Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Însă, totuși, evangheliile numite „apocrife” oferă amănunte despre părinții săi, dumnezeieștii Ioachim și Ana, care erau originari din Nazaretul Galileii - cum scrie Evanghelia apocrifă a lui Iacob. Ei ajunseseră la adânci bătrâneți fără să aibă copii, dar nu-și pierduseră speranța, rugându-se încontinuu lui Dumnezeu să le dăruiască un urmaș. În stăruința lor, au mers până la retragerea în locuri singuratic, separat, unde au postit, s-au rugat, au lăcrimat și și-au sfâșiat inima, până ce Dumnezeu le-a trimis răspuns, prin înger, că cererea lor va fi primită. Așa s-a născut Maria, viitoarea Sfântă Fecioară, care a fost aleasă de Dumnezeu să fie vasul ales ce va purta în pânțece și va naște pe Mântuitorul lumii, cum proorocise Isaia: „Iată, Fecioara va lua în pânțece și va naște Fiu și vor chema numele lui Emanuel” (Isaia 7, 14). De aceea, prima mare sărbătoare religioasă din anul bisericesc, care începe la 1 septembrie, este Nașterea Maicii Domnului, numită în popor și Sfânta Maria Mică.

Sfinții Ioachim și Ana o consacră pe prunca Maria serviciului religios de la templu, Biserica rânduint pentru aceasta o altă sărbătoare, la 21 noiembrie - Intrarea în Biserică a Maicii Domnului - care se prăznuiește în amintirea făgăduinței părinților săi trupești de a închina darul lor lui Dumnezeu, spre a viețui într-o bunătate, cinste și neprihănire. Cea de a treia sărbătoare anuală dedicată Sfintei Fecioare Maria este Buna-vestire (25 martie). Cu ocazia vizitei pe care a făcut-o Elisabetei, rudenia sa, mama Sfântului Ioan Botezătorul, aceasta a numit-o „binecuvântată între femei” și „Maica Domnului meu”.

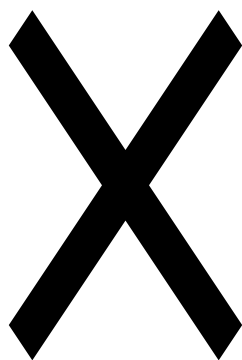
Iată cuvintele Sfântului Evanghelist Luca: „Și a intrat Maria în casa lui Zaharia și s-a închinat Elisabetei. Iar când a auzit Elisabeta urarea Mariei, pruncul a săltat în pânțele ei și Elisabeta s-a umplut de Duhul Sfânt și, cu glas puternic, a strigat: Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecului tău. Și de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu ?” (Luca 1, 40-43).

După nașterea minunată a Fiului lui Dumnezeu în Betleemul Iudeii, Sfânta Fecioara Maria va fi mereu alături de Domnul Iisus în multe dintre momentele vieții sale pământești: la tăierea-împrejur, la 8 zile, când i s-a pus numele; la prezentarea la templu; în timpul fugii în Egipt de frica lui Irod, care voia să-lucidă pe Prunc; în timpul predicii lui Iisus în templu, când avea numai 12 ani; la nunta din Cana, dar mai ales în timpul pătimirilor, moment când Sfânta Fecioară este încredințată de Mântuitorul Iisus Apostolului iubit, Ioan (Ioan 19, 25). În sfârșit, după înălțarea la cer a Domnului, Sfânta Fecioară

Maria și femeile care L-au urmat pe Iisus fac parte din grupul apostolilor și iau parte împreună la evenimentul Cincizecimii, ce reprezintă întemeierea Bisericii văzute a lui Hristos-Domnul.

Între sfinți, Sfânta Fecioară Maria ocupă locul cel mai de cinste, fiind mai presus de toate puterile îngeresti și atingând cea mai înaltă treaptă a sfințeniei. Cinstirea pe care Biserica o dă Sfintei Fecioare Maria se numește supravenerare sau supracinstire (hiperdoulia), spre deosebire de cinstirea acordată sfinților, care se numește venerare (doulia). Sfânta Biserică o numește „Împărăteasă” și „Doamnă”, mărturisind că este „mai cinstită decât heruvimii și mai mărită, fără de asemănare, decât serafimii”, deoarece s-a învrednicit să fie aleasă de Dumnezeu ca Maică a Fiului Său.

Există mai multe temeuri scripturistice ale preacinstirii Maicii Domnului. Astfel, după ce protopărinții noștri Adam și Eva au căzut, Dumnezeu i-a anunțat că mântuirea va veni prin femeie: „dușmănie voi pune între tine - șarpe - și femeie, între sămânța ta și sămânța ei: aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul” (Facerea 3, 15). Precum păcatul a venit prin Eva, mântuirea avea să răsară din Fecioara Maria - Eva cea nouă. Dumnezeu Însuși a prețuit-o pentru viața sa neprihănită, alegând-o ca Maică a Fiului Său, dintre toate femeile din lume. Îngerul Gavriil, trimisul Domnului, i s-a închinat și a salutat-o prin cuvintele: „Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Bindecuvântată ești tu între femei. Iar ea, văzându-l, s-a înspăimântat de cugetul lui și cugeta întru sine ce fel de închinăciune poate să fie aceasta” (Luca 1, 28-29). Mulțimile care urmau și ascultau pe Iisus și vedeau minunile Sale o fereceau pe cea care L-a purtat în pânțele. Iar când vorbea Iisus, o femeie din mulțime, ridicându-și glasul, I-a grăit: „Fericit este pânțele care Te-a purtat și fericit sânul pe care L-ai supt”. Iar El a răspuns: „Da, așa este, dar mai fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl păzesc pe el” (Luca 11, 27-28).

Însuși numele Sfintei Fecioare - Maria înseamnă doamnă, stăpână, cea aleasă. Și, într-adevăr, Fecioara Maria a fost o persoană aleasă și distinsă în istoria mântuirii neamului omenesc. La aceasta se referă și psalmistul când o numește „aleasa Domnului” și „împărăteasa care stă de-a dreapta, îmbrăcată în haină aurită și prea înfrumusețată” (Psalm 45, 10-18).

Nașterea mai presus de fire a Domnului a păstrat neatinsă pecetea fecioriei, Maica Domnului

rămânând fecioară înainte, în timpul și după naștere. Aceasta a vestit-o Domnul prin vedenia proorocului Iezechiel: „Apoi a dus bărbatul acela înapoi la poarta templului, spre răsărit, și aceasta era închisă. Și-mi zise mie: Poarta aceasta va fi închisă, nu se va deschide și nimeni nu va intra prin ea, căci Domnul Dumnezeu al lui Israel a intrat prin ea. De aceea va fi închisă. Ci numai singur Împăratul să vină prin ea, ca să mănânce pâine înaintea Domnului, să intre prin pridvorul porții și să iasă tot pe acolo” (Iezechiel 44, 1-3). Sfinții Părinți afirmă că acest text mesianic profetește fecioria Maicii Domnului și după naștere. Domnul Hristos S-a născut fără a strica pecețile fecioriei, precum razele soarelui străbat sticla, peștii apa, păsările aerul, fără a lăsa urme.

Recunoscându-i Sfintei Fecioare Maria marele rol în iconomia mântuirii, Biserica noastră o preamărește din cele mai vechi timpuri, închinându-i imnuri, adresându-i rugăciuni sau numind-o „împărăteasa Maică”, „pururea fericită”, „prea nevinovată”, „Biserică sfințită”, „ușă cerească”, „rai cuvântător”, „lauda fecioriei” etc. Nu există niciun serviciu divin în care numele Sfintei Fecioare Maria să nu fie pomenit, ori să aibă ectenii sau rugăciuni către aceasta. Iată evlavia pe care Biserica o are față de cea care se roagă neîncetat Fiului ei, pentru mântuirea lumii. Credincioșii ortodocși români, mai ales la data de 15 august, se îndreaptă în pelerinaje la mănăstirile din țară sau acolo unde există câte o icoană făcătoare de minuni. Unii dintre ei cântă cu duioșie versurile: „Am venit Măicuță să te mai vedem, să ne spunem dorul pe care-l avem!”. Prin aceste cuvinte alese, ca și prin toate rugăciunile către Maica Domnului, se manifestă evlavia deosebită de care Sfânta Fecioară Maria se bucură printre creștini.

Încheiem cele câteva considerații privind-o pe Maica Domnului, prin pertinentele opinii ale unui teolog ortodox contemporan. „Este propriu Ortodoxiei să nu o prezinte niciodată pe Maica Domnului separată de Hristos. Totdeauna ea este în legătură cu Hristos. De aceea ea este cel mai aproape de El. Cine poate fi mai aproape de fiul ei decât o maică? El se face fiul unei mame, iubește o mamă omenească, așa cum o iubim și noi pe mama noastră, ascultă rugăciunile ei, așa cum și noi ascultăm rugăciunile mamei noastre. Ea palpită pentru tot ce palpită El. El a venit ca să ne iubească pe noi, să se răstignească pentru noi, deci nu poate să nu ne iubească și ea pe noi, nu poate să nu aibă și ea durerile pe care le are El pentru nenorocirile noastre. Nu poate să nu sară și ea în ajutorul nostru, dar numai de la El primește și ea putere să ne ajute în diferite necazuri și greutăți. De aceea este necesar să ne rugăm și Maicii Domnului cerându-i nu ca să ne mântuiască sufletul, ci ca să ne scape sau izbăvească din diferite nevoi, să ne ajute în diferite greutăți și să-l roage pe Fiul ei să ne dăruiască mântuirea cea dorită” (pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, Iisus Hristos sau restaurarea omului, Editura Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1993, p. 165).

Preot dr. MARIUS FLORESCU